

der har været tørt derude. Jeg har været saaledes stillet, at jeg selv har maattet drage Læsset i Arbejdet for at faa mit Hø hjem, den Gang jeg begyndte. Det gør mig derfor ondt, naar der sker det, som skete en af de Dage, jeg var hjemme, uden nogen Foranledning fra min Side. Der kommer naturligvis mange og taler med mig om den Sag, men der kom blandt andet en Mand ude fra et Sted, de kalde Lønne Klit, som ligger helt ude ved Gødelen. Han stod i min Stue og sagde: „Nu har jeg boether i 12—14 Aar, og nu er det lykkedes mig efterhaanden at faa et saadant Jordlag paa min Ejendom, at jeg syntes, vi boede ret godt der. Men nu foregaar der en Vaskning, som er fremkaldt ved Hvide Sande, Kanalen, saa at Jordlaget vaskes bort, og jeg kan begynde at se det hvide Sand igen. Nu er det Lag borte, som jeg har slidt for i den Tid, jeg har boet der“. Hvad skulde jeg sige til saadan en Mand? Det sidste, jeg hørte derovre fra, kom 10 Minutter, før Toget skulde gaa, det var vist den 9. April. Jeg bor kun 2 Minutters Gang fra Stationen, saa jeg kan altid gaa hjemme fra 5 Minutter før, saa ved jeg, jeg har god Tid. Men 10 Minutter før bliver jeg ringet op, og saa siger jeg til min Kone: „Nu kan det ikke nytte, jeg svarer, jeg maa hellere tage af Sted“. Men hun siger: „Du kan jo lige høre, hvem det er“. Det var en Mand, som jeg slet ikke kender, om end jeg kender hans Slægt, hans Afstamning, om jeg saa maa sige. Han ringede til mig, og saa sagde han: „Jeg hedder Jens Dahl og bor paa Gammel Bjerregaard paa Holmslands Klit“. „Naa, gør De det, hvad vil De mig?“ „Jeg vil sige Dem“, sagde han, „at min Agerjord er helt overflydt paa Grund af Forholdene ved Hvide Sande, og jeg vil sige Dem en Ting til, og det er, at jeg paa al den Mark, jeg skal indtage i Aar, har kørt min Vintergødning ud. Jeg har ikke faaet det spredt alt sammen, men kun noget af det, men jeg har selvfølgelig ikke naaet at faa det nedpløjet. Jeg har Baade liggende ved mit Hus, og nu kan jeg sejle over min Mark og se min unedpløjede Gødning dernede under min Baad. Hvad tror De, den er værd?“ Jeg henstiller til Landmændene, hvad en saadan udskyllet Gødning er værd. Det er ikke hændt før derovre. Det kan dog ikke være Dæmningsens Skyld ved Nyminde, for der var ikke videre Opstuvning, men Vandet var pludselig kommet ind gennem Hvide Sande og havde skyllet op paa

Holmslands Klit. Jeg sagde til Manden: „Det kan jeg ikke gøre ved“. „Det ved jeg nok“, svarede han. Men saa siger jeg: „Men De kan jo skrive det til Deres egen Folketingsmand“. „Ja, det ved jeg godt, jeg kan, men nu vil jeg bede Dem sige det, naar De kommer ind i Folketinget“. Dette sker herved. Det er det sidste, jeg har hørt om denne Sag derovre.

Jeg skal et Øjeblik vende mig til den højtærede Minister, og jeg skal begynde med at sige ham Tak — og det mener jeg —, fordi han for en Gangs Skyld har ladet os faa denne Sag til ordentlig Behandling. For det har den aldrig været før, den har skullet være listet igennem. Snart er den kommen til første Behandling, snart kun til anden Behandling og snart kun til tredje Behandling af Finansloven, og dersom ikke Finansudvalgets Ordfører i sin Tid, Blem, havde haft lidt Ben i Næsen — men det har den Mand heldigvis —, vare vi aldrig komne til at diskutere denne Sag hernede, saa havde den listet sig sagselig af Sted. Men han sagde: „Nu tage vi et Samraad, og de ærede Medlemmer, som ere for eller imod, de ærede Medlemmer fra Skern, Varde o. s. v., skulle have Lov til at udtale sig overfor os, inden vi tage vor Stilling“. Og saa tog vi en Debat her ved anden Behandling, og saa tog Ministeren, afdøde Høgsbro, Sagen tilbage. Men jeg er den højtærede Minister taknemmelig for, at vi nu endelig faa et selvstændigt Lovforslag, for det drejer sig her om et saa vigtigt og saa stort økonomisk Spørgsmaal, at det er vel værd at overveje det i et Udvalg for sig. Hermed skal ikke være sagt, at Finansudvalget ikke kan røgte en Sag godt. Vel kan det det, men jeg spørger Dem, om Finansudvalget, som beskæftiger sig med alle mulige baade større og særlig mindre Sager, som det skal gennemgaa hele Vinteren, kan have saa megen Interesse og Tid at ofre paa en enkelt Sag som et Udvalg, der kun har med dette ene Spørgsmaal at gøre? Jeg tror det ikke. Og for Resten: Hvor var Esbjerg Havn i sin Tid, hvor var Skagens Havn, hvor var Vorupørhistorien? Hvor var, for at komme længere ind paa Nutiden, Nyborg Fængsel? Hvor var Aandsvageanstalten i Nordsjælland? Selv en saa forholdsvis ubetydelig økonomisk Sag som et Hospital til Marinens syge kan komme i et særligt Udvalg, hvorfor skulde saa ikke denne Sag komme der? Men hidtil har den ikke været i et Udvalg, og jeg er Ministeren taknemmelig for, at denne Sag nu